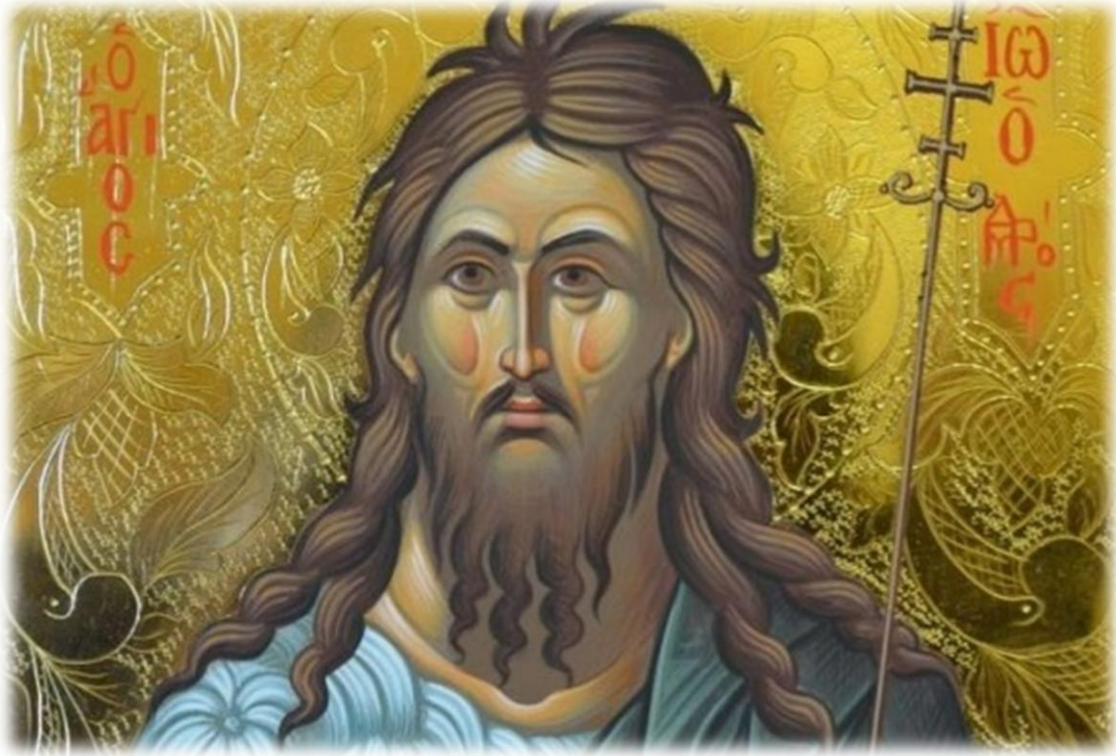

Για την Σύναξη του Τιμίου Προδρόμου.
του Αρχιμανδρίτου Γεωργίου Καψάνη (†).

Ήδη κλείνει το Δωδεκαήμερο με την Σύναξη της Εκκλησίας προς τιμήν του Τιμίου Προφήτου Προδρόμου, του αρχηγού του μοναχικού τάγματος. Όλες οι μορφές της Εκκλησίας είναι αγαπητές στους Μοναχούς. Ιδιαίτέρως όμως είναι εκείνες, οι οποίες άσκησαν και την οδό της μοναχικής ζωής. Και ο Τίμιος Πρόδρομος είναι ο κορυφαίος. Καταφρόνησε τον κόσμο, τα αγαθά του κόσμου, και αποσύρθηκε ενωρίτατα στην έρημο, ποθώντας τον Θεό. Και αξιώθηκε αυτός να γίνει και ο Πρόδρομος και ο Βαπτιστής του Σωτήρος Χριστού. Κέντρο της ζωής του ήταν ο Χριστός.

Και ο Μοναχός στην έρημο για τον Χριστό εξήλθε, για να δει τον Χριστό και να μπορεί να επαναλαμβάνει το του Τιμίου Προδρόμου: «Ίδε ο αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιω. 1:29). Και όχι μόνον να βλέπει τον Χριστό, αλλά και να εγκολπώνεται τον Χριστό, και να έχει τον Χριστό κατοικούντα εν τη καρδία αυτού.

Παρακαλούμε σήμερα τον Τίμιο Πρόδρομο να ευλογήσει και εμάς τους ταπεινούς και να πρεσβεύσει στον Κύριο να έχουμε και εμείς τον πόθο της αναζητήσεως του Χριστού και της ενώσεως με τον Χριστό, και έτσι να χαριτώνεται και η εν τη ερήμω παραμονή μας. Διότι δεν μας σώζει η έρημος καθ' εαυτήν· μας σώζει η έρημος ως στάδιο για τον Χριστό. Όπως και ο Τίμιος Πρόδρομος δεν θα σωζόταν για την έρημο ού-

τε με την ερημική ζωή, αλλά και σώθηκε και δοξάστηκε για τον Χριστό, για τον οποίο Χριστό η έρημος ήταν προπαρασκευή.

Θα έχετε ακούσει, ότι στα χρόνια του Τιμίου Προδρόμου υπήρχαν πολλοί ασκητές Εβραίοι, οι λεγόμενοι «Εσσαίοι», οι οποίοι είχαν και κοινότητες, και προ ετών ευρέθησαν και τα χειρόγρατά τους σε σπήλαια του Κουμράν. Αλλά οι Εσσαίοι δεν έλαβαν την χάρη και την δόξα του Τιμίου Προδρόμου, διότι ήσαν για την έρημο, δεν ήσαν για τον Χριστό. Ο Τίμιος Πρόδρομος όμως επειδή ήταν για τον Χριστό, έλαβε αυτή την χάρη και δόξα.

Και εμείς λοιπόν με την ευχή του και με την ευλογία του, ας μη ξεχνούμε ποτέ, ότι και η έρημος και το Μοναστήρι και το Άγιον Όρος και όλα είναι για τον Χριστό, και ο Χριστός πρέπει να είναι η αρχή και το τέλος, το άλφα και το ωμέγα, το κέντρο της ζωής μας.

Και προς αυτό άλλωστε μας βοηθά και μας κατευθύνει και η αδιάλειπτος προσευχή. Διότι, όταν καλλιεργούμε την προσευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ...», επιτυγχάνουμε με την Χάρη του Θεού κέντρο να είναι πάντα ο Ενανθρωπήσας και Βαπτισθείς Χριστός.

Είθε οι ευλογίες που ελάβαμε στο Άγιο αυτό Δωδεκαήμερο να μας συνοδεύουν στην μοναχική μας ζωή και να είναι φως και ευλογία για όλη την περαιτέρω πορεία μας, μέχρις ότου κατακτήσωμε εις το πλήρωμα των εφετών, στην αιώνια ζωή.

**Από το βιβλίο: † Αρχιμανδρίτου Γεωργίου, ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΕ ΕΟΡΤΕΣ ΑΓΙΩΝ
(ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1981-1991) Β'. Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος
2016, σελ. 144.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>